

derpaa, var der et andet Retspørgsmaal, der sandsynligvis maatte optages, nemlig den saakaldte Accessionsret, det vil sige Forbindelse ved Vanddannelse. Det er jo saaledes, at naar der opgror Noget i Havn eller Fjorde udfor en Mands Eiendom, tilhører det vedkommende Eiendom, forsaavidt det staar i Forbindelse med denne, ellers Staten. Man kunde jo tænke sig det eiendommelige Forhold, at dersom Strandbredden tilhørte Grundeieren, og der saa opvokede Noget i Fjorden, som ogsaa tilhørte Grundeieren, kunde der ligge et tørt Belte, som var uskrugbart, og som tilhørte Staten. Altsaa, skulle vi have dette Spørgsmaal om Strandbredden op, maa det blive et almindeligt Spørgsmaal, man kan ikke ved et Bennestrog i en Fiskerilov forandre det Retsforhold, der har eksisteret, i alt Fald siden 1835 og maaske tidligere. Før 1835 har man enkelte Gange paaberaabt sig norsk Lov som Bevis for, at man kunde afbenytte Strandbredden. De Steder i norsk Lov, hvortil der er henbist, er nemlig 5-12-3, og 5-11-16; men deraf fremgaar netop, at Vedkommende skulle betale for denne Afbenyttelse, forsaavidt de gjøre Stade, og det forekommer mig derfor, at man ikke kan tage denne Bestemmelse til Indtægt. Altsaa, Flertallet har ikke ønsket at optage dette Retspørgsmaal, men har søgt at hjælpe Fiskerne til at kunne faae en Tørreplads for deres Garn, hvor der virkelig var Trang dertil, og dersom vort Forslag vedtages, er dette jo opnaaet. Angaaende Forslaget under Nr. 10 har jeg kun Lidt at bemærke. Jeg synes, det er saare rimeligt, at vedkommende Fiskere, der have havt staaende Redskaber, som ere fastgjorte ved Stænger, ere forpligtede til at borttage disse, da de, hvis de bleve staaende, ikke alene vilde forhindre Seiladsen, men ogsaa i en væsentlig Grad kunde hindre selve Fiskeriet. Man kunde tænke sig, at Folk kunde være ondskabssfulde og lade Stængerne staa rundt omkring i Fjordene, saaledes at Vaadfiskeriet ikke kunde bruges. Paa den anden Side vil jeg gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at da der er sat Straf for Overtrædelse af disse Bestemmelser, maa man være noget varsom overfor Fiskerne. Sagen er nemlig den, at de mange Gange uskyldig kunne komme til at lade Stængerne blive staaende. Det hænder ofte, at Isdriften knækker Stængerne ved Vandfladen, og at Resten bliver staaende, saa at man ikke er i Stand til at finde eller optage dem alle. I saa Tilfælde hvor Vedkommende er uskyldig og ikke med Villie har ladet Stængerne blive staaende, vilde det være uretfærdigt og haardt at anvende Straf, fordi de Bøle vare

blevne staaende, som Fiskerne ikke vare istand til at fjerne. Jeg kjender godt, hvorledes Forholdet er hjemme hos mig. Fiskerne ønske gjerne Stængerne bragte til Land inden Vinter eller Isdrift; men undertiden blive de overraffede af Is, der knuser Stængerne ved Vandfladen, og Resten kommer til at blive staaende. — Vi komme nu til Vædringsforslagene til § 8, og jeg indrømmer, at denne Paragraf er en meget vigtig Paragraf. De Herrer ville se, at det ikke er det almindelige Flertal, som her er tilstede, det er hele Udvalget med Undtagelse af de ærede Medlemmer for Thisted Amts 2den Valgkreds (Jagd) og for Præstø Amts 3die Valgkreds (Veth), der har stillet Vædringsforslagene under Nr. 11 og 12. Men naar vi se Navnene paa disse to Medlemmer, der ikke have kunnet følge Flertallet, saa ere de jo afvegne fra Flertallet af diametralt modsatte Grunde. Det førstnævnte Medlem mener selvfølgelig, at de Indskrænkninger, vi foreslaa i den almindelige Frihed, ikke nær ere vidtgaende nok, og det andet Medlem mener, at man slet ingen Bestemmelse skal have i den Henseende, men at Paragrafen skal udgaa. Jeg tænker altsaa, at Flertallet skulde faae Ret her, Sandheden ligger jo i Reglen i Midten, som man siger. Vi have ikke troet at turde gaa med til at forbyde al Slags Vaad i den Tid, Regjeringen har foreslaaet. Vi have ment, det vilde være for haardt at forbyde al Slags Vaad i de tre Maaneder, Regjeringen har foreslaaet, idet det jo er en bekendt Sag, at der i mange Fiskevande bruges navnlig Silde- og Glyndervaad paa disse Tider, og for Sildevaaddenes Vedkommende er en af disse Maaneder, som her er nævnt, en af de allerbedste Maaneder, i hvilke man fisker Silde. Det er altsaa meget betænkeligt at gaa saa vidt, som Regjeringen har foreslaaet. Vi have troet, at man i alt Fald foreløbig burde indskrænke sig til at forbyde Malevaad. Naar vi have foreslaaet at forbyde dem, er det navnlig af den Grund, at dersom Malevaadet bruges paa de Tider, kan det kun være til at fiske anden Fisk med. Det er altsaa efter Flertallets Mening en uheldig Fiskebrug; thi dersom man fisker med Malevaad i de Tider efter andre Fisk, saa fisker man selvfølgelig nok Smaayngel af andre Fiskearter, da det er meget tætmassede Garn, men ikke alene det; men Sagen er den, at man forstyrrer de smaa Dyreliv, der findes paa Bunden. Dersom man nemlig vilde bruge et Malevaad til at fange Stadfisk og Glyndere med, saa maa der anvendes en meget stor Bægt paa dette Redskab, og tillige maa det være forsynet med lange Arme og Liner; men saa er det, man slæber haardt paa Bunden